

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ

Ἡ Κοινότης Καρακοβουνίου εἶχε τὴν πρωτοβουλία νὰ τιμήσῃ στὸ Καρακοβοῦνι ἓνα κορυφαῖο τέκνο τοῦ τόπου—τὸν Γεώργιο Θ. Λεβέντη, ποὺ ξεκινώντας ἀπὸ τὸ Καρακοβοῦνι τὸ 1790 ἀναγνωρίστηκε κορυφαῖος ἡγέτης τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας.

Μὲ τὶς ἐκδηλώσεις, ποὺ ὠργάνωσε ἡ Κοινότης Καρακοβουνίου στὶς 19 Δεκεμβρίου 1965 ἐτίμησε τὸν φιλικὸ Γεώργιο Λεβέντη καὶ ἐπανέφερε στὶς συνειδήσεις καὶ στὰ πνεύματα τῶν ἀνθρώπων τοῦ καιροῦ μας τὴν οὐλοπατρία, τὴν ἀρετὴ, τὸ φιλελεύθερον ἦθος καὶ τὴν ἀνιδιοτέλεια τοῦ Γεωργίου Λεβέντη, ποὺ στάθηκε τίμιος ἐργάτης στὸν ἀμπελώννα τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος.

Ὁμιλητὴς στὴν ἐκδήλωση, ποὺ ἔγινε στὸ Καρακοβοῦνι στὶς 19 Δεκεμβρίου 1965, ἐνοιῶθα καὶ τὸ βάρος καὶ τὴν τιμὴ τῆς ἐμπιστοσύνης, ποὺ μοῦ ἔδειξαν μὲ τὴν πρόσκλησή τους ἡ Κοινότης Καρακοβουνίου κι' οἱ ὀργανωτὲς τῶν ἐορταστικῶν ἐκδηλώσεων. Ἐπρεπε στὸν ἴδιο τοῦτο χῶρο, ἀπ' ὅπου ξεκίνησε ὁ Φιλικὸς καὶ ποὺ οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου διατηροῦν πάντοτε, μὲ συγκίνηση καὶ μὲ δίκαιη καύχηση, τὴν μνήμη του νὰ ἀναστήσω τὴ λάμψη, τὴν ἀρετὴ, τὸν ἀγῶνα καὶ τὸ ἦθος τοῦ Γεωργίου Λεβέντη, γιὰ νὰ καμαρώσῃ ὁ λαὸς τῆς Κυνουρίας, καὶ μὲ τὴν τακμηριωμένη μαρτυρία τῆς ἱστορικῆς ἐρευνας καὶ μὲ τὴ φήμη τῆς λαϊκῆς παράδοσης, ἓναν ἀξιοπρόγονο.

Τὸ ἔργο δὲν ἦταν εὐκόλο. Καὶ τὸ ἀκροατήριό ἦταν πυκνὸ—χιλιάδες ἀπλῶν κι' εὐγενικῶν ἀνθρώπων τῆς ἀρκαικῆς γῆς, ποὺ συνάχτηκαν λαμπροσορεμένοι ἐκεῖνο τὸ γαλανὸ πρωῒνὸ στὸ Καρακοβοῦνι, γιὰ νὰ δοξολογήσουν τὸν φημισμένον πρόγονο, ποὺ μὲ τὴν γενναία προσφορά

του εδόξασε την Κυνουρία και το μικρό Καροκοβούνι στο χώρο της μεγάλης ελληνικής πατρίδας.

Ἡ ὁμιλία μου ἦταν ἀντίδωρο εὐλαβείας. Καί μεταφέρεται ἡ ὁμιλία μου στίς σελίδες, πού ἀκολουθοῦν, ἀπομαγνητοφωνημένη—ἀφοῦ οἱ σημειώσεις, πού κράτησα τόν Δεκέμβρη 1965 στή μοναξιά τῶν Καρυῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἔδιναν μόνο τό ἱστορικό πλαίσιο, τίς ἱστορικές μαρτυρίες, πού ὑπάρχουν γιά τή δράση, γιά τίς πρωτοβουλίες, γιά τά πάθη τοῦ Φιλικοῦ. Ἡ συγκίνηση τῆς ὁμιλίας, ἡ ἐντοση τοῦ λόγου, ἡ δόνησι κάποιων στοχασμῶν εἶναι γεννήματα τῆς πανηγυρικής ὥρας, πού τά ὀφείλω ὁλοκληρωτικά στήν ἠθική ἐπαφή μου μέ τό πυκνὸ ἀκροατήριον, πού εἶχε πλημμυρίσει τίς αἴθουσες καί τίς αὐλές τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου καί πού παρακολουθοῦσε μέ ἀδιάσπαστο ἐνδιαφέρον, μέ ἀπόλυτη ἀφοσίωση καί μέ ἱερή προσφορά τήν ὁμιλία.

Συγκρατῶ ἀκόμη τὰ φωτισμένα, στοχαστικά πρόσωπα τῶν ἀκροατῶν καί τοὺς εὐγνωμονῶ ὅλους κι' ὅλες γιά τὴν ἐξαρση, γιά τὴν δόνησι, πού μοῦ μετέδωσαν. Ζοῦσαμε τίς στιγμὲς ἐκεῖνες μιὰν ἱστορική ὥρα τοῦ τότε μας. Κι' ἐπρεπε, ἀκροατήριον κι' ὁμιλητής, νὰ ἐξερθῶμε πνευματικά στήν κλήση τοῦ χρέους, πού μᾶς ἐβάρυνε.

Τὸ Δεκέμβρη 1965 στή μοναξιά τοῦ Ἁγίου Ὁρους συγκεντρώνοντας τό ὑλικὸ καί τίς σημειώσεις τῆς ὁμιλίας ἀναμετροῦσα μέ στοχασμὸ καί μέ εὐλάβεια τὴν ἔκτασι τῆς προσφορᾶς καί τὸ βάθος τῶν θυσιῶν τοῦ κορυφαίου Φιλικοῦ, πού δέχτηκε στήν ἐλευθερωμένη Ἑλλάδα ἄθλιες ραδιουργίες, εὐτελεῖς συκοφαντίες κι' ἀδίκη καταδρομή.

Καί καθὼς ἀντίκρυζα κάποια ἀνάλογα περιστατικά ἔγραφα μέ ὀδύνη, ἀλλὰ καί μέ λυτρωτικὴ διαφυγὴ

«Ὁ Γεώργιος Λεβέντης, ὁ ὑπηρετήσας τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἀρετὴν, κατέστη τῷ 1844 ἕναι ἀνιέρου κατοδρεμῆς. Ἐναντι τοῦ ἡθικοῦ ὕψους καὶ τῆς ἀρετῆς ἐνὸς Γεωργίου Λεβέντη οἱ οὐτιδανοὶ ραδιοῦργοι ἐξαπέλυνον τὴν εὐτέλειαν τῶν διαβολῶν των. Οἱ ραδιοῦργοι καὶ οἱ διαβολαῖς εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς—καὶ χθὲς καὶ σήμερα καὶ αὐριο—κινοῦνται μὲ τὰ σκοτεινὰ προσωπιῖα των καὶ ὑπηρετοῦν τὴν κακότητα τῆς ψυχῆς των καὶ τὴν εὐτέλειαν τῶν ταπεινῶν συμφερόντων των...».

Ὁ πατέρας μου, ὅταν παιδί μὲ ὡδηγοῦσε στοὺς Καρακοβούνι, μοῦ μίλησε πρῶτος, μὲ ὅλη τὴ σοφία καὶ τὴ χάρη τοῦ λόγου του, γιὰ τὸ Γεώργιο Λεβέντη. Καὶ παιδί, μὲ τὴν πατρικὴν ὁδηγίαν τοῦ Θρασυβούλου Ραῦνη, ἔψαχνα σὲ ἱστορίες, σὲ παλιά βιβλία, σὲ πηγὲς λαϊκῶν παραδόσεων, γιὰ νὰ συγκεντρώσω μαρτυρίες, πληροφορίες, στοιχεῖα γιὰ τὴ δράση τοῦ προγόνου μου Φιλικοῦ.

Θέλησεν ὁ Θεὸς νὰ μιλήσω πρῶτος στὴν Ἀρκαδίαν, στὶς 19 Δεκεμβρίου 1965, γιὰ τὸ Φιλικὸ Γεώργιο Λεβέντη.

Ε. Θρ. Ρ.

Δοκιμάζω βαθεῖαν συγκίνησιν, διότι ἡ τιμητικὴ πρόσκλησις τῆς Κοινότητος Καρακοβουνίου με ὤρισεν ὁμιλεῖν εἰς τὴν ὥραίαν αὐτὴν ἐκδηλώσιν, διὰ τῆς ὁποίας τὸ Καρακοβούνι τιμᾷ τὸν Φιλικὸν Γεώργιον Θ. Λεβέντην.

Καὶ ἀνήκει ὁ δημόσιος ἔπαινος πρὸς τοὺς εὐγενεῖς Κοινοτικούς Ἀρχοντας τοῦ Τόπου, διὰ τὴν στοχαστικὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἐκδηλώσεως πρὸς τιμὴν τοῦ Φιλικοῦ Γεωργίου Λεβέντη. Τιμῶντες τὸν κορυφαῖον Φιλικὸν τιμῶμεν τὸ Καρακοβούνι, ποὺ τὸν ἐγέννησε καὶ ἀνασυνδεδεμένοι πρὸς τὸ μέγιστον τέκνον τοῦ τόπου τιμῶμεν ἑαυτοὺς καὶ προσφέρομεν πρὸς τοὺς νέους ἀνθρώπους, καὶ ἐν μέσῳ καιρῶν κρίσιμων, ἐν εὐγενὲς πρότυπον ἐλληνικοῦ ἥθους, ἐλληνικῆς πίστεως καὶ ἐλληνικῆς ἀρετῆς.

Διότι ὁ Φιλικὸς Γεώργιος Λεβέντης, ποὺ ἐγεννήθη εἰς τὸ Καρακοβούνιον τὸ 1790 καὶ διεκρίθη εἰς τὸν κορυφαῖον κύκλον τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, δηλαδή εἰς τὴν πρωτοπορίαν τῶν θεμελιωτῶν καὶ οἰκοδόμων τῆς Νέας Ἑλλάδος, ἀνακαλούμενος εἰς τὰς ἡμέρας μας καθίσταται πολυδίδακτον πρότυπον γενναίου ἥθους καὶ πολύτιμος ὁδηγία ἐλληνικῆς ἀρετῆς, ἐθνικῆς πίστεως καὶ πνευματικῆς εὐποιίας.

Εἰς τὴν κρίσιμον ἀντιστροφὴν τῶν καιρῶν μας καὶ προσπάτων διὰ τοὺς νέους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἀναζητοῦν ὁδηγίαν καὶ πρότυπα πρὸς ἀναγνώρισιν μέτρων καὶ προσανατολισμῶν ὁ Φιλι-

κός Γεώργιος Λεβέντης, με την λάμψιν τῆς ἀρετῆς του καὶ με τὴν ἐξάσιν τῆς ἐθνικῆς προσφορᾶς του ἀνυψοῦται εἰς διδάσκαλον συνειδήσεων καὶ εἰς ὁδηγὸν ὑψῶν.

Ἡ Κοινότης Καρακοβοῦνι ἀποφασίζουσα νὰ τιμήσῃ τὸν Φιλικὸν Γεώργιον Λεβέντην ζητεῖ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὸ Καρακοβοῦνι τοῦ 1965 τὸν κυρφαῖον Φιλικὸν καὶ νὰ ἀνασυνδέσῃ τὰς συνειδήσεις καὶ τὰ πνεύματα τῶν συγχρόνων Καρακοβουνιτῶν πρὸς τὸ διδάγμα, τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν προσφορὰν ἐνὸς γενναίου τέκνου τοῦ τόπου μας.

Ὁμιλῶν διὰ τὸν Γεώργιον Λεβέντην εἰς τὸ Καρακοβοῦνι με συγχλονίζουσι κύματα συγκινήσεως. Γνωρίζετε καὶ γνωρίζω—καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψουν εἰ προσελθόντες εὐγενεῖς ξένοι νὰ ἀπειθυνθῶ πρὸς τοὺς Καρακοβουνίτες καὶ τίς Καρακοβουνίτισσες—γνωρίζετε καὶ γνωρίζω ὅτι ἐδῶ εἰς τὸ Καρακοβοῦνι εὐρίσκονται αἱ ἐκ μητρὸς ρίζαι τοῦ ἀλησμονήτου πατρὸς μου. Ὅταν φθάνω ἢ ὅταν διέρχωμαι ἀπὸ τὸ Καρακοβοῦνι αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ τοῦ τέπου, δοκιμάζω τὸ αἶσθημα ὅτι εἶμαι Καρακοβουνίτης, ὅτι εἴσθε δικοί μου καὶ εἶμαι δικός σας.

Τὸ ἐπώνυμον Καζάκης—τὸ οἰκογενειακὸν ἐπώνυμον τῶν ἐκ μητρὸς προγόνων τοῦ πατρὸς μου σημαίνει διὰ τὸ Καρακοβοῦνι προσφορὰ καὶ εὐεργεσία.

Εἰς τὸ σύγχρονον Καρακοβοῦνι ὁ Δημήτριος Καζάκης εἶναι ὁ μέγιστος τοπικὸς εὐεργέτης, ὁ ὁποῖος ἀφιέρωσε, διὰ τὴν ὕδρευσιν τοῦ χωριοῦ καὶ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν κοινωφελῶν ἔργων, τὴν ἔντιμον

περιουσίαν του, τὴν περιουσίαν τῶν Καζακαίων, μίαν περιουσίαν, ἣ ὁποία ὡς γνωστὸν ἀπεκρίθη διὰ καθαρῶν τίτλων καὶ οὐχὶ διὰ ψευδῶν συμβολαίων.

Ὁμιλῶν σήμερον εἰς τὸ Καρακοβούμι διὰ τὸν Φιλικὸν Γεώργιον Λεβέντην ἔχω καὶ πρόσθετον λόγον προσωπικῆς συγκινήσεως. Δὲν λησμονῶ ὅτι οἱ ἐκ μητρὸς πρόγονοι τοῦ πατρὸς μου, ἡ οἰκογένεια Καζάκη, ὑπῆρξαν στενωτάτοι συγγενεῖς τοῦ Φιλικοῦ. Ἡ Λοξίτσα σύζυγος τοῦ Γεωργίου Καζάκη ἦτο ἀνεψιὰ τοῦ Φιλικοῦ Γεωργίου Λεβέντη καὶ ἀδελφὴ τῶν Ἀγγελιάου, Θρακσουλίου καὶ Γεωργίου Λεβέντη.

Ἀλλ' ὁ Φιλικὸς Γεώργιος Θ. Λεβέντης πέραν αἰουδήποτε στενοῦ περιορισμοῦ ἀνήκει ὡς τίτλος πατριωτικῆς τιμῆς καὶ ὡς ἀναφορὰ ἰθικῆς ἐγκυχυήσεως εἰς ὅλους τοὺς Καρακοβουνίτας.

Καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς σκέψεως ὅς συνομολογήσωμεν ὅτι, ὑπῆρξε στοχαστικὴ ἢ πρωτοβουλία τῆς Κοινοτήτος νὰ ὁργανώσῃ τὴν παροῦσαν ἐκδήλωσιν, διὰ νὰ καταθέσωμεν τὸ ἀντίδωρον τῆς τιμῆς καὶ τῆς εὐλαβείας μας πρὸς τὸν Καρακοβουνίτην κορυφαῖον Ἑταῖρον τῆς κινήσεως, ἣ ὁποία ἀναγνωρίζεται ὡς ἡ μήτηρ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

Περὶ τὸ 1750 ἡ οἰκογένεια Λεβέντη, ἀπὸ τὸ Καρακοβούμι τῆς Ἀρκαδίας, ἀνήκει εἰς τὰ γνωστὰ ὀνόματα τοῦ Μοριᾶ. Καὶ ἕνας βλαστὸς τῆς οἰκογενείας Λεβέντη, ὁ Γιώργος Λεβέντης, ὁ παπποῦς τοῦ Φιλικοῦ, διακρίνεται εἰς τὴν ἐπικύην πρωτοπορίαν τῶν παλληκαριῶν τῆς ἐλευθερίας, ποῦ

συγκροτοῦν τὸν δοξασμένον χορὸν τῆς Κλεφτουριάς τοῦ Μοριά.

Δὲν εἶναι συμπτωματικόν, ἀλλ' ἀντιθέτως προσλαμβάνει ἀποκαλυπτικὸν συμβολισμόν, ὅτι τὸ οἰκογενειακὸν ἐπώνυμον τῶν Λεβενταίων συνδέεται ἀμέσως πρὸς τὴν κατ' ἐξοχὴν ἰδανικὴν μορφήν τοῦ νεοελληνικοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τὴν λεβεντιάν. Ἐκείνον τὸν μακρυνὸν φορέα τῆς λεβεντιάς, ἡ ὁποία προβαίνει ὡς ἑλληνικὴ σύνθεσις παλληκαριᾶς καὶ ἥθους, τὸν εἶπαν λεβέντην.

Οἱ Ἑλληνες μετὰ τὴν ἔλωσιν τοῦ 1453 ζοῦν ἐν μύθῳ. Ὁ Ἀκριτικὸς κύκλος τελειοῦται εἰς τὸ Δημοτικὸν τραγούδι. Ἐδῶ εἰς τὰς γνωρίμους κορυφὰς τοῦ Μοριά, κατ' ἐξοχὴν ἐδῶ εἰς τὰ βουνὰ τῆς δωρικῆς Ἀρκαδίας, οἱ Κλέφτες ἐκφορᾶζουσιν εἰς ἐπικὴν βίωσιν τὸ ἄμεσον πνεῦμα τῆς Ἐλευθερίας.

Εἰς τὰς στοχαστικὰς ἀναπτύξεις τοῦ Καθηγητοῦ Δημητρίου Γρ. Τσάκωνα ἡ Κλεφτουριά τοῦ Μοριά ἀναγνωρίζεται ὅτι εἶναι ἡ ἀριστοκρατία τῆς λεβεντιάς, ἡ ὁποία προσερχομένη ἀπὸ τὰς Ἀκριτικὰς παραδόσεις ἐνισχύει τὸν θρύλον καὶ μυθοποιεῖ τὸ νεοελληνικόν, ὡς ταῦτισιν ἐπικοῦ καὶ ἀσκητικοῦ.

Ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῆς Κλεφτουριάς οἱ Εὐρωπαϊοὶ τῆς Δικαιοσύνης ἐπληροφοροῦντο ὅτι οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἀπέθανον ἄτεκνοι ὡς ἐνόμισαν.

Ὁ νέος τύπος ἑλληνικοῦ ἀνθρώπου δοκιμαζόμενος εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς Κλεφτουριάς καθίσταται πλέον ἀνδρικός, μὲ ζωὴν ἐσωτερικῶς πλουσιωτέραν καὶ περισσότερον ἀγνὴν ἀέμπεως ἱστορικῆς μνήμης καὶ οὐχὶ ρακενδύτου ἀπομνημονεύσεως, φορεὺς λαοῦ καὶ οὐχὶ μάζης, ζητεῖ νὰ

ὄψωθῃ μὲ τὴν προσωπικὴν τὴν ζωὴν ἕως τὸν πό-
 θον καὶ τὴν λαχιάου τῆς Ἐλευθερίας ... ». Ὁ
 νέος τύπος τοῦ Ἑλλήνος ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος
 προβαίνει ἀπὸ τὰ λημέρια τῆς Κλεφτουριᾶς προε-
 τυμᾶζει, μὲ στοχασμὸν καὶ μ' ἔρωτα, τὸ 21 καὶ
 ἀποκαλύπτει διὰ τῆς ἠθικῆς ρώμης του τὴν ἀνδρι-
 κὴν συνείδησιν, δι' ἧς αὐ νεώτερος Ἑλλήν μετέ-
 στη εἰς τὴν ἰδανικὴν μορφήν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν
 λεβεντιά».

Ὁ καθηγητὴς κ. Δ. Γρ. Τσάκωνας παρατηρεῖ:
 «εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου ἡ μονοσήμαν-
 τος λέξις «Ἡρωϊκός» κατέστη ἡ ἔννοια, δι' ἧς
 ἀποδίδεται ἡ δύναμις. Εἰς τὴν Νεοελληνικὴν ὑπάγ-
 χει ἡ ἀμετάφραστος λέξις τῆς λεβεντιάς, ἥτις
 ἐπέκεινα τῆς δυνάμεως συνδυάζεται καὶ πρὸς τὸ
 ἦθος. Σύνθεσις ἦθους καὶ δυνάμεως καθίσταται
 ἡ μοταδικὴ καὶ ἀνεπανάληπτος δι' ἄλλον λαὸν
 ἔννοια τῆς λεβεντιάς. Ἡ Λεβεντιά ἐκφράζει μίαν
 ἐμπλεων ἦθους ἐνατένισιν τῆς ἠρωϊκῆς προβολῆς
 καὶ κατορθώνει μίαν πνευματικὴν εὐαγμίαν πε-
 ρίβλεπτον—ἀρραβωνιάζει τὸ σπαρτιατικὸν ἰδεώ-
 δες τοῦ ἐρηβικοῦ σώματος μὲ τὴν χάριν τοῦ Χρι-
 στιανικοῦ ἥθους.

Ὁ Καρακοβουνίτης Κλέφτης Γεώργιος Λε-
 βέντης λάμπων εἰς τὸ δωρικὸν ἦθος τῆς ἀνδρειω-
 σύνης του εὐρίσκεται εἰς τὴν προφυλακὴν τῆς ἀγω-
 νιζομένης ἑλληνικῆς ἐλευθερίας. Τὸ 1750 ὁ Γεώρ-
 γιος Λεβέντης, κατὰ τὴν ἀδιάβλητον μαρτυρίαν τοῦ
 ἱστορικοῦ Ἀμβροσίου Φραντζῆ, εἶναι πρωτοπαλ-
 λήκαρον τοῦ κυρυαίου τῆς Κλεφτουριᾶς τοῦ Μοριᾶ
 τοῦ Κωνσταντίνου Κολοκοτρώνη, τοῦ πατρὸς τοῦ
 Θεοδώρου Κολοκοτρώνη.

Εἰς τὴν ἐπικὴν θεωρίαν τῆς κολοκοτρωνείκης

κλεφτουριᾶς, πού τὴν ἐτραγοῦδῃσε ἡ δημοτικὴ μουσα καὶ τὴν κατέστησεν ἱερὰν καύχησιν τοῦ Γένους τῶν Ἑλλήνων, ὁ Καρακοβουνίτης Γεώργιος Λεβέντης, πρωτοπαλλήκαρον τοῦ Κωνσταντίνου Κολοκοτρώνη, ἔλαμπε μὲ τὴν λεβεντιὰν τῆς προσφορᾶς του καὶ μὲ τὸ ριψοκίνδυνον κάλλος τῆς τόλμης του. Ἦτο πρωτοπαλλήκαρον τῆς Ἑλευθερίας καὶ πρωτοπαλλήκαρον τοῦ Μοριᾶ. Τὰ βουνά, οἱ κάμποι, τὰ λυρικά ὑψίπεδα τῆς πελοποννησιακῆς πατρίδος ἐγνώρισαν καὶ ἐμέτρησαν μὲ θάμβος τὸ ἐπικὸν πέρασμά του.

Καὶ δὲν ἦτο μόνος ὁ Γεώργιος Λεβέντης εἰς τὴν πρώτῃν γραμμὴν τοῦ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνος. Ὅλη ἡ οἰκογένεια Λεβέντη ἔγινε «τάμα», ἀφιέρωμα εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἀγωνιζομένου Γένους. Ἐνωρίς καὶ νεώτατος προσῆλθεν εἰς τὸν ἀγῶνα «θεῖω ἔρωτι πτερούμενος» ὁ υἱὸς τοῦ Γεώργου Λεβέντη, Θεόδωρος, ὅστις παρὰ τὴν ἐφηβείαν του διεκρίθη ἐπὶ «ἀτρομέτῳ θάρσει καὶ ἐλληνικῷ ἀναστήματι».

Διὰ τὸν Θεόδωρον Λεβέντην, τὸν πατέρα τοῦ Φιλικοῦ, δικαίως ἐγράφει: «ἄσβεστον περιθάλλων ἐν τῇ καρδίᾳ τὸν τῆς φιλοπατρίας καὶ τῆς ἐλευθερίας σπινθῆρα, ἡρωϊκῶς ἐπὶ μακρὸν ἠγωνίσσατο καὶ διέπρεπε κατὰ τὴν ἐν Πελοποννήσῳ ἐκταρεῖσαν ἐπανάστασιν τοῦ 1769, ἥτις, καίτοι ἐπὶ αἰσιωτάτοις οἰωνοῖς ἀρξαμένη, ἔσχεν ὅμως τέλος οἰκιστον καὶ ἐτι μᾶλλον περιέσφιξε τὰς δουλικὰς τῶν ἡμετέρων προπατόρων ἀλύσεις...».

Μετὰ τὴν δοθεῖσαν εἰς τοὺς ἐπαναστατήσαντας Ἑλλήνας ἀμνηστείαν, διὰ τῆς ὑπογραφείσης, κατ' Ὀκτώβριον 1774, συνθήκης τοῦ Κιουτσούκ-Καϊναρτζῆ μετὰ τὸν Ρώσων καὶ Τούρκων, ὁ Γεώργιος Λεβέντης καὶ ὁ υἱὸς του Θεόδωρος, περιληφθέντες

εἰς τὴν κηρυχθεῖσαν ἀμνηστειάν, ἐπιστρέφουν εἰς τὸ Κκρακοβοῦν.

Πατέρας καὶ γιὸς ἐπιστρέφουν πικραμένοι καὶ βαρύνουμι. Τόσοι ἀγῶνες, τόσες θυσίαι, τόσοι κατατρεγμοὶ καὶ νὰ μὴ ἔχουν διάφορον!

Εἰς τὸ Κκρακοβοῦν τοῦ 1774 ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Θεόδωρος Λεβέντης εἶναι ἐλεύθεροι πολιορκημένοι, ποὺ τὸ πνεῦμα τῶν διαφλέγεται ἀπὸ τὸ πυρὶ-κχυστον δράμα τῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ ποὺ τοὺς δεσμεύει μὲ τὴν ἀδυσώπητον ἀναγκαιότητά της ἡ σκληρὰ πραγματικότητα.

Σκύβουν νὰ συνάξουν τὸ βίος των, νὰ ἀναστήσουν τὸ ρημαγμένο σπιτικό των. Τόσοι κατατρεγμοὶ καὶ τόσες δοκιμασίαι—τόσα χρόνια κατατρεγμένοι ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ὠρκισμένοι στὰ βουνὰ τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ οἰκογένεια Λεβέντη, παρὰ τὴν καταδρομὴν τῶν Τούρκων, εἶναι «ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ» καὶ διαθέτει εὐρυτάτην ἀκτινοβολίαν εἰς τὴν τοπικὴν ζωήν.

Τὴν ἀνοιξίν τοῦ 1775 ὁ Θεόδωρος Λεβέντης, συνοδευόμενος ὑπὸ δύο πιστῶν φίλων του, μετέβη εἰς τὴν γειτονικὴν νῆσον τῶν Σπατσῶν, ἀλλ' εἰς τὰς Σπέτσας εἶχε προσσυρμιοθῇ καὶ στόλος ὀθωμανικὸς καὶ ἡ παρουσία τοῦ Θεοδώρου Λεβέντη ἐθεωρήθη ὑποπτος.

Ὁ Θεόδωρος Λεβέντης προδοθεὶς συνελήφθη, ἀπήχθη βιαίως εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ κατεδικάσθη εἰς ἰσόβια δεσμὰ παραδοθεὶς εἰς ζοφερὴν εἰρκτήν.

Ἐδῶ εἰς τὸ Κκρακοβοῦν ὁ πατήρ του Γεώργιος Λεβέντης πληροφορηθεὶς τὰ συμβάντα συγκλονίζεται. Πρέπει νὰ σώσῃ τὸν ἀκριβογιό του. Θά

πωλήσῃ τὸ πῦρ καλὸ κτῆμα του καὶ θὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολη. Νὰ ξαναφέρῃ τὸν Θόδωρό του στὸ Καρακοβοῦνι, νὰ τὸν στεφανώσῃ μὲ μιὰ Καρακοβουνίτισσα, νὰ δοκιμάσῃ ὁ ἴδιος τὴν χαρὰν τοῦ παπποῦ—νὰ μὴ σβύσῃ τὸ Λεβεντέικο μέχρι συντελείας αἰώνων.

Ἀλλὰ τὸ πλῆγμα εἶναι βαρὺ, τὸ ταξίδιον ἐπίπονον, αἱ δοκιμασίαι πολλαὶ καὶ ὁ γέρον Γεώργιος Λεβέντης, τὸ λαμπρὸν πρωτοπαλλήκαρον τῆς κολοκοτρωνεϊκῆς κλεφτουριᾶς, δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Καρακοβοῦνι. Καὶ ἡ Χαρίκλεια Λεβέντη, ἡ εὐπαιδευτος κόρη τοῦ Φιλικοῦ, ἡ ὁποία συνηρομολόγησε καὶ ἐδημοσίευσε εἰς τὴν «Κλειώ» τῆς Τεργέστης, τὸν Αὐγούστον 1865, τὰς χειρογράφους σημειώσεις τῶν ἀπομνημονευμάτων τοῦ πατρὸς τῆς γράφει: «Ὁ Γεώργιος Λεβέντης ἐκποιήσας τὸ κάλλιπτον τῶν κτημάτων του ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Καρακοβουνίου καὶ παραλαβὼν μετ' ἑαυτοῦ τὸ ἀργύριον, ἔσπευσεν ἔντρομος εἰς Κωνσταντινούπολιν ὅπως ἐξαγοράσῃ τὴν πολέτιμον τοῦ τέκνου ζωὴν. Καὶ διὰ μὲν τοῦ χρυσίου καὶ τῆς ἰσχυρᾶς ρωσικῆς προστασίας, ἣν δυνάμει τῆς συνθήκης Καϊναρτζὶ ἐπεκαλείσθη, κατώρθωσεν ὅπως ἀπολυθῶσιν ὁ τε υἱὸς αὐτοῦ Θεόδωρος καὶ οἱ ἕτεροι δύο σπυλαθληταί. Ἀλλὰ τοῦ μακροῦ πλοῦ ἡ κακονυχία, τοῦ γήρατος ἡ ἀσθένεια, τῆς πατρικῆς καρδίας τὸ φιλόστοργον καὶ πολυμέριμον καὶ αἱ φοβεραὶ καὶ μεγάλαι δόξαναι αἷς ὑπέστη, διέκοψαν τὸ νῆμα τῶν ἡμερῶν τοῦ γέροντος Γεώργιον Λεβέντη, ἀποβιώσαντος μετ' αὐτὸν πολὺ ἐν Κωνσταντινουπόλει...».

Ὁ Θεόδωρος Λεβέντης ἐπανελθὼν εἰς Καρακοβοῦνι ἐνυμφεύθη περὶ τὸ 1788 τὴν Μεταξοῦ

Λέοντα, ἐξ ἧς ἐγέννησεν υἱὸν πρωτότοκον τὸν Γεώργιον Λεβέντην, τὸν Φιλικόν.

★

Ἐδῶ εἰς τὸ Καρακοβοῦνι ἐγεννήθη τῷ 1790 ὁ Γεώργιος Θεοδώρου Λεβέντης. Ἀπὸ τὰς ρίζας αὐτῆς τῆς γῆς, ἡ ὁποία λάμπει, μὲ τὴν χιωνιότητά τῆς ἱερᾶς ἀφθαρσίας τῆς, ἀνεπηδῆσεν ὁ Γεώργιος Λεβέντης.

Εἰς τοὺς ἰδίους αὐτοὺς χώρους τοῦ Καρακοβοῦνιου ἐκίνησε τὰ πρῶτα βήματά του, διεμέλρωσε τὰ πρῶτα μέτρα τοῦ βίου καὶ ἐδέχθη τὰς πρώτας εἰκόνας τῆς ζωῆς ἐν ἀνήσυχῳ παιδί, ποῦ ὁ Θεὸς εἶχε σφραγίσαι τὴν κλῆσιν του, διὰ νὰ καταστή κορυφαῖος ἡγέτης εἰς ἐθνικὴν κίνησιν, ἡ ὁποία ἐνεσάρκωσε, ἐξέφρασε καὶ κατηύθυνε τὴν ἐνδιάθετον βούλησιν τοῦ ὑποδούλου γένους.

Τὸ ἀνήσυχο παιδί, ποῦ ἐγεννήθη εἰς τὸ Καρακοβοῦνιον τὸ 1790, ἤρχετο μὲ τὴν ἡθικὴν προετοιμασίαν πολλῶν γενεῶν. Τραγοῦδια ἀπὸ τὸν ἀντίλαλον τῆς κλοκοτροφῆς κλεφτουριᾶς κατεκάλυψαν τὰς ὥρας τῶν παιδικῶν χρόνων του. Τραγοῦδια, θρύλοι καὶ κατορθώματα ἐπικῆς μνημοσύνης τὸν ἐνανούρισαν. Καὶ τὸ ὄνομά του δὲν ἦτο τυχαῖον—ἀπετέλει πολυσήμαντον κλῆρον καὶ παρὰ κίνησιν. Διὰ τοῦ ὀνόματός του ἐπανήρχετο εἰς τὸ Καρακοβοῦνι καὶ εἰς νέον κύκλον ζωῆς τὸ λαμπρὸν παλληκάρι τῆς ἀδούλωτης κλεφτουριᾶς τοῦ Μοριά. Ὁ ἕγγονος τοῦ Γεώργου Λεβέντη, τὸν ὁποῖον ἀνέστησεν ἐν ἱερᾷ προσδοκίᾳ ἡ δοκιμασία δύο ἀγωνιστικῶν γενεῶν, ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ ἐγένεν ὁ κορυφαῖος θεμελιωτὴς καὶ οἰκοδόμος τῆς Νέας Ἑλλάδος.

Ὁ Ἴων Δραγούμης εἰς τὸν ἡθικὸν στοχασμὸν τοῦ ἔχει θέσει τὸ ὑψηλὸν μέτρον ὅτι ὁ κάθε πολίτης τῆς Ἑλλάδος πρέπει νὰ δέχεται ὅτι αὐτὸς θὰ σώσῃ τὸ ἔθνος τοῦ. Ὁ καθένας «γεννήθηκε σωτήρας τοῦ ἔθνους τοῦ, λίγοι ὅμως ξέρουν πῶς γεννήθηκαν τέτοιοι, δηλαδὴ πῶς αὐτοὶ θὰ τὸ σώσουν, ἂν θέλουν...».

Ὁ γεννηθεὶς εἰς τὸ Καρακοβοῦνι τοῦ 1790 Γεώργιος Θεοδώρου Λεβέντης ἐγνώριζε—ἐπίστευε καὶ εἶχε τὴν ἡθικὴν γνώσιν ὅτι ἐγεννήθη σωτὴρ τοῦ ἔθνους τοῦ, καὶ ἤθελε νὰ σώσῃ τὸ ἔθνος τοῦ.

Παιδί καὶ ἔφηβος ὁ Γεώργιος Θεοδώρου Λεβέντης ἐκινήθη, ἀνεπτύχθη ἐδῶ εἰς τὸ Καρακοβοῦνι, εἰς τοὺς γνωρίμους χώρους αὐτοῦ τοῦ τόπου καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ἱεροῦ ἐλαιῶνος μας. Ἦτο ὁ ἴδιος ἀκμαῖος βλαστὸς αὐτῆς τῆς γῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀνεβλάστησε διὰ νὰ προσοέρῃ τὴν πλουσίαν καρποφορίαν τοῦ εἰς τὴν καθολικὴν ἐθνικὴν ζωὴν.

Ἐδέχετο ὁ νεαρὸς Γεώργιος Λεβέντης τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, καθὼς τὴν ἐδέχθησαν καὶ θὰ τὴν δεχθοῦν οἱ Καρακοβουνῖτες ὅλων τῶν γενεῶν—ἐβλεπε τὸν ἥλιον νὰ προβαίνει ἀπὸ τὸ Λαγοβοῦνι, νὰ λάμπῃ πράσινον λάμπος ὁ μυθικὸς κάμπος τῶν Βρασιῶν—ἐδῶ οἱ αἰθριοὶ πρόβουναι τοῦ Πάρωνος, ἐκεῖ ἡ ἀειφεργῆς θάλασσα τοῦ Ἀργολικοῦ. Ὅλα ἐδῶ στὸ Καρακοβοῦνι, ὅλα ἐδῶ εἰς τὴν γῆν τῆς πατρίδος, εἶναι τόσον εὐφρόσυνα καὶ τόσο φωταυνῇ...

Ὁ Γεώργιος Θεοδώρου Λεβέντης ἔχει πολλὰ ὄνειρα, θέλει νὰ σώσῃ τὸ ἔθνος των—, πρέπει νὰ μάθῃ γράμματα, π ο λ λ ἄ γ ρ ἄ μ μ α τ α. Ὁ πόθος τοῦ διὰ τὴν παιδείαν, ὁ ζῆλος τοῦ πρὸς τὰ γράμ-

ματα είναι βαθύς και ασίγητος. Ἀπὸ τὰ μητρικὰ χεῖλη τῆς Μεταξούλας Λεβέντη νήπιον ὁ Γεώργιος ἐδέχθη τὸ δημῶδες νουόρισμα, τὸ ὁποῖον εἶναι χαρακτηριστικὸν εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος του, διότι ἡ μητρικὴ στοργὴ ὑπαγορεύει ἀπὸ τοῦ λίκνου τὸν ἠθικὸν προουρισμὸν τοῦ προσφιλοῦς τέκνου:

*«Νὰ μάθῃ γράμματα πολλὰ καὶ φρόνιμο νὰ γένη
Γιὰ νὰ κερδίξῃ χρήματα παντοῦ καλὰ νὰ κάμῃ
Ἔνα καὶ εἴκοσι σχολεῖά μ' ἀληθινὸς δασκάλους
νὰ μάθουν γράμματα οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι νὰ γε-
νοῦνε...».*

Ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ ξεκινήματος—ἄς εἶναι εὐλογημένοι οἱ δρόμοι, ποῦ θὰ πορευθῇ. Ἡ Ὑδρα εἶναι τὸ πρῶτον πέρασμα. Εἰς τὴν Ὑδραν ὑπάρχει ἀπὸ ἐτῶν ἐγκατεστημένος ἓνας θεῖος τῆς οἰκογενείας Λεβέντη, εἰς τὸν ὁποῖον στέλλεται τῷ 1802 ὁ νεαρὸς Γεώργιος Λεβέντης, διὰ νὰ μάθῃ τὰ πρῶτα γράμματα.

Ἀλλὰ τὸ ταξίδι εἶναι μακρινὸν καὶ ἡ Ὑδρα δὲν εἶναι τὸ τέρμα. Εἴκοσι ἐτῶν τῷ 1810 ὁ Γεώργιος Λεβέντης ἀναχωρεῖ εἰς Μολδαβίαν πλησίον ἐτέρου ἐκ πατρὸς θεοῦ του.

Πῶς εὐρέθησαν Καρακοβουνῖτες εἰς τὴν μακρινὴν Μολδαβίαν; Τὸ γνωρίζετε—ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃτε τὴν ὑπογράμμισιν—ὅτι τὸ Καρακοβουνὶ εἶχε παλαιῶθεν στενὰς σχέσεις καὶ πολλοὺς δεσμοὺς μὲ τὴν ἐν Μολδαβίᾳ ἑλληνικὴν παρουσίαν. Εἰς τοὺς περαδουναβίους ἡγεμονίας, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὴν Μολδαβίαν, χώραν τῆς Ρουμανίας, ὀνομασθεῖσαν οὕτω ἐκ τοῦ ποταμοῦ Μολδάβα καὶ κειμένην μεταξὺ Βεσσαραβίας καὶ Δοβρουτσᾶς, ἀπὸ τὰ τέλη

τοῦ 17ου αἰῶνος μέχρι καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 20ου αἰῶνος θὰ συναντήσωμεν ἀποδήμους Καρακοβουνίτας, οἱ ὅποιοι μὲ τὴν ἀνήσυχον ψυχασύνθεσιν των, μὲ τὴν δημιουργικὴν διάθεσιν καὶ μὲ τὴν ἐντιμὸν ἐργατικότητά των κατέλαβον ὅλως διακεκριμένην θέσιν εἰς τὰς γραμμάς τοῦ παριστρίου Ἑλληνισμοῦ καὶ ἀνεδείχθησαν εἰς παράγοντας τοῦ τοπικοῦ οἰκονομικοῦ βίου. Ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνος εἰς τὸ Ἰάσιον, εἰς τὸ Βουκουρέστιον, εἰς τὸ Ἰσμαήλιον, εἰς τὴν Βραβλὰν Καρακοβουνίται μετανάστα. δίδουν ζωηράν τὴν παρουσίαν των καὶ οἱ παλαιότεροι ἐκ τῶν ἀειροατῶν μου θὰ ἐνθυμοῦνται ὅτι πρὸ τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου ὑπῆρχον Καρακοβουνίται διαπρέποντες εἰς οἰκονομικὴν ἐπίδοσιν ἐν Ρουμανίᾳ καὶ ὅτι αἱ οἰκογένειαι Λεβέντη καὶ Καζάκη εἶχον κατὰ καιροὺς πολλὰ μέλη των εἰς τὰς ἑλληνικὰς παροικίας τῆς Ρουμανίας.

Μετὰ τὴν Ἰδραν εἰς τὸ Ἰάσιον τῆς Μολδαβίας ὁ Γεώργιος Λεβέντης θὰ λάβῃ ἀνωτέραν ἐκπαίδευσιν οσιτῶν εἰς τὴν ὀνομαστὴν Ἑλληνικὴν Σχολὴν τοῦ Ἰαίου.

Νεώτατος, εἰς ἡλικίαν 22 ἐτῶν, τῷ 1812, ὁ Γεώργιος Λεβέντης εἰσέρχεται εἰς τὴν διπλωματικὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας, προσληφθεὶς ὑπὸ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀκτουαρίου εἰς τὸ Ρωσικὸν Γενικὸν Προξενεῖον τοῦ Ἰαίου.

Δὲν εἶχε ὑπερβῆ τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἔχει κατακτήσει λαμπράν θέσιν εἰς τὴν διπλωματικὴν ὑπηρεσίαν μιᾶς παντοδυνάμου Αὐτοκρατορίας διαθέτων ἐξ ἰδίων σημαντικὰ οἰκονομικά ποσά διὰ τὴν μόρφωσιν, διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὸν φωτισμὸν νέων ἐξ Ἑλλάδος. Γνωρίζει ὁ

Γεώργιος Λεβέντης τί δημιουργική δύναμις εἶναι ἢ παιδεύει διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἔθνους καὶ διὰ τὴν προκοπὴν τοῦ λαοῦ. Πραγματοποιεῖ ἄλλωστε τὴν τρυφερὰν παραγγελίαν τοῦ μητρικοῦ νανουρίσματος «...παντοῦ καλὰ νὰ κάμνη—νὰ μάθουν γράμματα οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι νὰ γενοῦνε...». Καὶ στέλλει διὰ σπουδᾶς νέους Ἑλλήνας εἰς τὸ Βενκουρέστιον, εἰς τὴν Πίζαν τῆς Ἰταλίας, εἰς τοὺς Παρισίους. Καλύπτει ὁ Γεώργιος Λεβέντης ὅλας τὰς σχετικὰς δαπάνας, διότι πιστεύει ὅτι ἡ παιδεία ἀποτελεῖ τὴν ἀσφαλεστέραν δύναμιν διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς ἡθικῆς τῶν Ἑλλήνων καταστάσεως, ἵνα οὕτω «βαδίσωμεν πρὸς τὴν Ἐθνοσωτήριον γενικὴν μεταβολήν».

Τὴν 9ην Αὐγούστου 1845 ὁ Γεώργιος Λεβέντης ὑποβάλλει εἰς τὸν Βασιλέα Ὅθωνα ἓνα ὑπόμνημα, εἰς τὸ ὅποιον ἀναφερόμενος ἰδιαιτέρως εἰς αὐτὴν τὴν περίδον τῆς δράσεώς του γράφει τὰ ἑξῆς:

«...Μ' ὅλον ὅτι ἀπὸ τοῦ 1812 ἔτους διετέλουν ὑπάλληλος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μιᾶς μεγάλης Εὐρωπαϊκῆς ὁμοθεήσκον Δυνάμεως, εἰς θέσιν παρέχουσαν μέσα ἱκανὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὰς νομίμους κάθε τιμίου ἀνθρώπου ἐπιθυμίας, δὲν λησμονήσας τὴν ἐπὶ ζυγὸν διατελοῦσαν τότε πατρίδα μου, ἀλλὰ γνήσιον τῆς Ἑλλάδος τέκνον ἀπέδειξα ὅτι διέτρεχε καὶ ἐκκυκλοφόρει εἰς τὰς φλέβας μου πάντοτε ἄδολον καὶ καθαρὸν τὸ ἐλληνικὸν αἷμα...

Προτοῦ νὰ γνωρίσω ὅτι ἀξιότιμοί τινες τῶν ὁμογενῶν μου, εἶχον συλλάβῃ τὴν εὐτυχὴν ἰδέαν τοῦ συνδέσμου τῆς Ἐταιρείας ἐνησχολούμην μὲ κάθε τρόπον νὰ γίνω χρήσιμος εἰς τοὺς ὁμογενεῖς μου, συντρέχων αὐτοὺς, πρὸ πάντων δὲ χορηγῶν εἰς

τὴν νεολαίαν ὅσα πρὸς βελτίωσίν της ἐδυνάμην μέσα, πρὸς τὸν ἀγαθὸν σκοπόν, ὥστε οἱ διὰ δαπάνης μου σπουδάζοντες νὰ εἶναι ὑπόχρεοι νὰ μεταδίδουν εἰς τοὺς ὁμογενεῖς των, τὰ ὁποῖα ἤθελον ἀποκτήσει φῶτα, καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου βελτιουμένης τῆς ἠθικῆς τῶν Ἑλλήνων καταστάσεως νὰ βαδίσωμεν πρὸς τὴν ἐθνικοσωτήριον μεταβολήν.

Ἐμπνευσμένος ὅθεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὁλως ἑλληνικὴν ἰδέαν, ἀπεφάσισα νὰ παρέχω εἰς νέους τινας μαθητὰς σπουδάζοντας εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Μολδαβίας καὶ Βλαχίας μέσα τινὰ πρὸς συντήρησίν των χορηγῶν εἰς ἓνα ἕκαστον αὐτῶν ἀνὰ 40 ἔως 50 γρόσια κατὰ μῆτα διὰ νὰ προσπορίζονται δι' αὐτῶν τὰ ἀναγκαῖα.

Καὶ εἰς Πίζαν τῆς Ἰταλίας καὶ εἰς Παρίσιον διετήρουν διὰ δαπάνης μου ἀνὰ τρεῖς μαθητὰς σπουδάζοντας, τινὲς ἐξ αὐτῶν ἠκολούθησαν καὶ δύο εἴη μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τὰς σπουδὰς των ἐξακολουθοῦντες νὰ λαμβάνουν παρ' ἐμοῦ τὰ ἔξοδά των...».

Εἰς ἡλικίαν 27 ἐτῶν, τῷ 1817, ὁ Γεώργιος Λεβέντης προάγεται εἰς Γενικὸν Πρόξενον τῆς Ρωσίας εἰς Ἰάσιον καὶ ἐκπροσωπῶν ἐν Μολδαβίᾳ κραταιὰν δύναμιν τῆς ἐποχῆς ἀποκτᾷ—διὰ νὰ τὰ διαθέσῃ εἰς τὸν ἐπικείμενον ἀγῶνα τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας—ισχὺν καὶ πλοῦτον. Τὸν ἠκούσατε εἰς τὸν ἐξομολογητικὸν λόγον του: ὁ Καρακοβουνίτης Γεώργιος Λεβέντης δὲν ἀέλησμένον ἔσχε τὴν ὑπὸ ζυγὸν διατελοῦσαν πατριδα. "Ἦρχετο ἡ ὥρα τῆς μεγάλης κλήσεως.

★

Ἡ Φιλικὴ Ἐταιρεία ἐστάθη κλήσις καὶ στίβος ἀρετῆς διὰ τὸν Γεώργιον Λεβέντην.

τὴν νεολαίαν ὅσα πρὸς βελτίωσίν της ἐδυνάμην μέσα, πρὸς τὸν ἀγαθὸν σκοπὸν, ὥστε οἱ διὰ δαπάνης μου σπουδάζοντες νὰ εἶναι ἐπύχρειοι νὰ μεταδίδουν εἰς τοὺς ὁμογενεῖς των, τὰ ὁποῖα ἤθελον ἀποκτήσει φῶτα, καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου βελτιουμένης τῆς ἠθικῆς τῶν Ἑλλήνων καταστάσεως νὰ βαδίσωμεν πρὸς τὴν ἐθνικοσωτήριον μεταβολήν.

Ἐμπνευσμένος ὅθεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὅλως ἑλληνικὴν ἰδέαν, ἀπεφάσισα νὰ παρέχω εἰς νέους τινας μαθητὰς σπουδάζοντας εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Μολδαβίας καὶ Βλαχίας μέσα τὰ πρὸς συντήρησίν των χορηγῶν εἰς ἓνα ἕκαστος αὐτῶν ἀνὰ 40 ἕως 50 γρόσια κατὰ μῆτα διὰ νὰ προσπορίζονται δι' αὐτῶν τὰ ἀναγκαῖα.

Καὶ εἰς Πίζαν τῆς Ἰταλίας καὶ εἰς Παρίσιον διετήρουν διὰ δαπάνης μου ἀνὰ τοεὶς μαθητὰς σπουδάζοντας, τινὲς ἐξ αὐτῶν ἠκολούθησαν καὶ δύο ἔτη μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τὰς σπουδὰς των ἐξακολουθοῦντες νὰ λαμβάνουν παρ' ἐμοῦ τὰ ἐξοδὰ των...».

Εἰς ἡλικίαν 27 ἐτῶν, τῷ 1817, ὁ Γεώργιος Λεβέντης προάγεται εἰς Γενικὸν Πρόξενον τῆς Ρωσίας εἰς Ἰάσιον καὶ ἐκπροσωπῶν ἐν Μολδαβίᾳ κραταιὰν δύναμιν τῆς ἐποχῆς ἀποκτᾷ—διὰ νὰ τὰ διαθέσῃ εἰς τὸν ἐπικείμενον ἀγῶνα τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας—ισχὺν καὶ πλοῦτον. Τὸν ἠκούσατε εἰς τὸν ἐξομολογητικὸν λόγον του: ὁ Καρακοβουνίτης Γεώργιος Λεβέντης δὲν ἀέλησμονησεν τὴν ὑπὸ ζυγὸν διατελοῦσαν πατρίδα. Ἦρχετο ἡ ὥρα τῆς μεγάλης κλήσεως.

★

Ἡ Φιλικὴ Ἐταιρεία ἐστάθη κληῖς καὶ στίβος ἀρετῆς διὰ τὸν Γεώργιον Λεβέντην.

«... Ἐντὸς τοιοῦτου κλίματος ἀπομονώσεως καὶ ἀπελπισίας ἐγεννήθη καὶ ἐθεμελιώθη ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία. Οἱ πρωταγωνισταὶ τῆς ὑπῆρξαν τὰ ἐκτελεστικά ὄργανα τῆς ἠθικῆς δυνάμεως τοῦ ἔθνους. Ψυχροί, ἀποφασιστικοὶ καὶ ἀδίστακτοι ἀφοῦ ἀπέρριψαν τὰς συμβουλάς τῶν «φρονίμων» καὶ τῶν σοφῶν καὶ ἀφοῦ ἔθεσαν κατὰ μέρος ἠθικοὺς τινες δισταγμοὺς ὡς πρὸς τὰς μεθόδους καὶ τὰ μέσα ἐνεργείας, ὥρμησαν εἰς τὴν περιπέτειαν, ἔχοντες μοναδικὰ στηρίγματα τὴν δύναμιν τοῦ δικαίου καὶ τὴν πίστιν εἰς τὸν Θεόν. Τελικὸς σκοπὸς τῶν τολμηρῶν ἐκείνων πατριωτῶν ἦτο ἡ ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλυτέρου τμήματος τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου καὶ ἡ πολιτικὴ ἐλευθερία τοῦ λαοῦ. Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἐδικαιώθη ἡ διαίσθησις καὶ ἡ ἀντίληψις τῶν ἀφανῶν καὶ ἀσκήμων πατριωτῶν, οἵτι ὑπῆρξαν οἱ ἰδρυταὶ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας. Ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν ἔλαβε συγκεκριμένην μορφήν ἡ ἀπὸ αἰῶνων ἀσίγαστος ὁρπὴ τοῦ ἔθνους πρὸς τὴν πολιτικὴν του ἐλευθερίαν. Ἡ Ἑταιρεία τῶν ὑπῆρξεν ἡ μητέρα ἢ τουλάχιστον ἡ μαῖα τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821...».

Τὸ 1816 σημειοῦται ἡ ἐπικοινωνία τοῦ Γεωργίου Λεβέντη μετὰ τὴν Φιλικὴν Ἑταιρείαν. Τὴν πρώτην κατήχησιν θὰ τὴν δεχθῇ ἀπὸ τὸν Νικόλαον Γαλάτην, τὸν ὅποιον ἀπέστειλκεν εἰς τὸν Λεβέντην διὰ νὰ τὸν ἐπιτηρῇ. Ἀλλ' ὁ Γαλάτης—θὰ γράψῃ ὁ Λεβέντης—εἶναι ἀνὴρ φλύαρος, ματαιολόγος καὶ ἀνόητος. Καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἄσωτος ὁ Γαλάτης περιπίπτει εἰς ἐπιφόβους παρεκτροπὰς καὶ ὁ φιλογενὴς Γεώργιος Λεβέντης θὰ δαπανήσῃ 50.000 ὀλλανδικὰ φλωρίε διὰ νὰ καλύψῃ τὰς πα-

ροκτροπὰς τοῦ Γαλάτη, διὰ νὰ μὴ ζημιωθῇ ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία.

Ὁ εὐπαίδευτος Φαναριώτης, ἀρχιγερμανικτεὺς τοῦ ἡγεμόνος τῆς Μολδαβίας Σκαρλάτου Καλλιμάχη, Θεόδωρος Νέγρης τῷ 1818 θὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν μύησιν τοῦ Γεωργίου Λεβέντη.

Εἴκοσι ἐπτὰ-εἴκοσι ὀκτὼ ἐτῶν εἶναι ὁ Καρακοβουνίτης Γεώργιος Λεβέντης ὅταν προσχωρῇ εἰς τὸ μυστήριον τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας. Καὶ εἰς τὰς γραμμάς τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας ἡ διάκρισις του ὑπῆρξεν ἄμεσος καὶ ἡ ἀναδὸς του καταπλήσσοισα.

Εἴκοσι ἐννέα ἐτῶν, δηλαδὴ τῷ 1819, ὁ Γεώργιος Λεβέντης ἀνεγνωρίσθη μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν τῆς Φιλικῆς-στέλλεται μάλιστα εἰς τὸ Βουκουρέστιον διὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν Λεβέντην τὴν τιμητικὴν ἀλλὰ καὶ δικαίαν ἐκλογὴν τοῦ ὁ Παναγιώτης Ἀναγνωστόπουλος, κορυφαῖος Φιλικὸς καὶ αὐστηροῦ ἤθους ἄνθρωπος. Αὐτὸς ὁ ἐξ Ἀνδριταίνης Παναγιώτης Ἀναγνωστόπουλος, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν Ξάνθον ἦτο «τέος καλῶν μὲν ἡθῶν καὶ με ἐνθουσιασμόν, ἀλλὰ πολλὰ αὐστηρὸς καὶ ἀδυσώπητος εἰς τὰς ἀδυναμίας τῶν ἀνθρώπων», ἐπελέγθη νὰ μεταβῇ εἰς Βουκουρέστιον διὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Λεβέντη μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας. Καὶ τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἀναγγεληθεῖσα διὰ τῆς αὐστηρῆς καὶ ἀσυμβιβάστου φωνῆς τοῦ Παναγιώτου Ἀναγνωστοπούλου δὲν ὑπῆρξε χαριστικὴ παροχὴ ἢ δὲν ἐδόθη πρὸς ἐξοικονόμησιν συμβατικῆς σκοπιμότητος.

Ἡ Χρίκησια Λεβέντη, ἡ εὐπαίδευτος κόρη τοῦ Γεωργίου Λεβέντη, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησεν ὁ

κορυφαίος Φιλικός ἐκ τοῦ γάμου του μετὰ τῆς Ραλοῦς Δημητρίου Παπαρηγοπούλου, γράσει, μετὰ παλλομένην συγκίνησιν διὰ τὴν πατρικὴν ἀρετὴν: «...Μνηθεὶς ὁ Γεώργιος Λεβέντης τὸ τῆς ἐταιρείας μυστήριον, ἐπεδίωξε μετὰ αὐτοῦ ὅσης προθυμίας καὶ φιλοπατρειδος ἐθνικιστικοῦ τὴν ταχέϊαν ἐκτέλεσίν του. Ὁ τῆς Ἐταιρείας σκοπὸς κατέστη ἔκτοτε τὸ κυριωδέστατον τῆς καρδίας του μέλημα, τὸ κέντρον καὶ τὸ ὁρητήριο πᾶσης ἐνεργείας του, τὸ ἀκρότατον τῶν εὐγενῶν πόθων του καὶ τὸ γλυκύτερον τοῦ βίου του χρυσοῦν ὄνειρον. Ἀφθονον συνέρρεεν εἰς χεῖρας αὐτοῦ τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον, διὰ αὐτὸς πάλιν γενναίως καὶ τιμίως ἔδωκεν ὑπὲρ τῆς τῶν Φιλικῶν Ἐταιρείας, τῆς ζωοποιηθείσης καὶ πραγματωθείσης διὰ τῆς δραστηριότητος καὶ τῶν ἀνηκούστων θυσιῶν τοῦ Γεωργίου Λεβέντη...».

Εἰς τὸν κύκλον τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας ὁ Γεώργιος Λεβέντης παρουσιάζει ζωηρὰν δραστηριότητα καὶ ἀνκλαχμβάνει πρωτοβουλίας ἱστορικῆς σημασίας.

Δὲν εἶναι ἀπλῶς ὁ φιλογενὴς πατριώτης ὁ μνηθεὶς εἰς τὴν Φιλικὴν Ἐταιρείαν—ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ὁ ἱκανὸς διπλωμάτης, ὁ ὀξυδερκέστατος πολιτικὸς ἡγέτης, ὁ ἀξιὸς ἐθνικὸς ἡγέτης, ὁ ὁποῖος ἀναζητεῖ, εὕρισκει καὶ καταρτίζει συμμαχητὰς διὰ τὴν ὥραν τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος. Ἡ ὀθωμανικὴ πύλη, στοχάζεται ὁ Γεώργιος Λεβέντης, εἶναι ἰσχυρά καὶ πρέπει διὰ τὴν ὥραν τῆς ἐξεγέρσεως ἡ Ἑλλὰς νὰ εὕρῃ καὶ νὰ καλλιεργήσῃ συμμαχοὺς καὶ συμπολεμιστὰς. Διερευνῶν τὸν χῶρον τῆς Βαλκανικῆς καὶ τὰς συνθήκας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διεπίστωσε ὅτι εἰς τὴν Σερβίαν ὑπάρχει ἀπροδιάθεσις, ἐξ ἧς, ὡς γράφει

ὁ Λεβέντης, μεγίστην ἠδύνατο τὰ καρπωθῆ καὶ ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία ὠφέλειαν, προσοικειομένη τῇ σερβικῇ τοῦ Καραγεώργη μερίδα καὶ προσεγγίζουσα ἀλλήλοις τὰ σερβικὰ καὶ τὰ ἑλληνικὰ συμφέροντα, τὰ ὅποια σχεδὸν συνεταιρίζοντο ἐν τῇ κατὰ τῆς Πύλης σκοπῇ τῆς Ἑταιρείας.

Μεσολαβοῦντος τοῦ Γεωργάκη Ὀλυμπίου ὁ Λεβέντης ἐπικοινωνεῖ μετὰ τοῦ περιφήμου Σέρβου ἡγέτου Καραγεώργη, ὁ ὅποιος ἔζη ἐξορίστος εἰς Βεσσαραβίαν καὶ ἔχει τὴν πρωτοβουλίαν νὰ μνησῇ τὸν Σέρβον Ἠγέτην εἰς τὴν Φιλικὴν Ἑταιρείαν. Καὶ ἡ συνάντησις τῶν δύο ἀνδρῶν πραγματοποιεῖται μίαν ἐσπέραν τοῦ Μαΐου 1817 εἰς τὸ ἀγροκίριον Ὑψηλάντη. Ὁ Καραγεώργης «ᾧμοσει αἰώνιον καὶ εὐλογίαν πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος φίλιαν καὶ αἰώνιον μῖσος κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ» καὶ ὁ Λεβέντης συμβουλεύει, ὁδηγεῖ, κατευθύνει τὸν Καραγεώργη.

Ἡ συνάντησις τῶν δύο ἡγετῶν εἰς τὸ Ἰάσιον τὸ 1817 δὲν εἶναι μόνον ἱστορικὸν γεγονὸς ἐξαιρετικῆς σημασίας, ἀλλὰ προσλαμβάνει καὶ ἐμπλέουσιν ἑκφράσιν ἀνθρωπιστικῆς εὐγενείας. Λέγει ὁ Λεβέντης ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Καραγεώργην: «Ἐπειδὴ δὲ ὁ Γεωργάκης Ὀλύμπιος μοὶ εἶπεν ὅτι εἵχατε ἀνάγκην χρημάτων διὰ τὰ ποῶτα σας ἐξοδα, σὰς ἔφερα ἐπὶ τοῦ παρόντος 4.000 ὀλλανδικὰ φλοριά...».

Ὁ Γεώργιος Λεβέντης καλύπτει ὅλας τὰς δαπάνας διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἐξορίστου Σέρβου ἡγέτου εἰς τὴν πατρίδα του, ἀλλὰ δυστυχῶς διὰ τὸ σχέδιον Λεβέντη ὁ Καραγεώργης καταπροδοθεὶς ὑπὸ συμπατριωτῶν του ἐδολοφονήθη ἅμα τῇ ἀφίξει του εἰς Σερβίαν.

Μετατεθείς ἐν συνεχείᾳ ὁ Γεώργιος Λεβέντης εἰς τὸ Γενικὸν Ρωσικὸν Προξενεῖον Βουκουρεστίου δέχεται τὴν ἐκλογὴν τοῦ μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, εἰς τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας (οἱ λεγόμενοι «κινουντες τὴν μηχανὴν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας») καὶ εἰς τὸν συνθηματικὸν κώδικα τῆς ἀνωτάτης ἀρχῆς φέρεται ὑπὸ τὰ συμβολικὰ στοιχεῖα Α.Λ.

Ἐκτοτε καταβάλλει μεγάλα χρηματικὰ ποσὰ διὰ τοὺς σκοποὺς τῆς Ἑταιρείας. Ἐν παντὶ καὶ πρὸς πάντας γενναιοδωρος. «Τῷ 1819 ἔσπευσα νὰ διαβιβάσω ἀμέσως εἰς τὸν κ. Παναγιώτην Σέκκορον τριάντα πέντε χιλιάδες γρόσια».

Πρὸς ἕλους θὰ προσφέρῃ τὴν γενναίαν καὶ ἀμεσὴν συμπαράστασίν του: «...ἐξωδίασα ἐπομένως μὲ χρήματα καὶ τινὰς τῶν συναδέλφων μου ἔχοντας ἀκαταμαχῆτους ἀνάγκας ὡς τοὺς κ. Ἀναγνωστόπουλον, Τζακάλωφ, Γρηγόριον Φλέσσαν, Καμαρινὸν καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν Ἑταιριστῶν καὶ πρὸ πάντων τῶν ἀποστόλων τῆς Ἑταιρείας...καὶ ἄλλοι μὲ ἔσυναν μακροῦθεν συναλλαγματικὰς, τὰς ὁποίας προθύμως ἐπλήρωσα...».

Μέχρι τοῦ 1820 ἔχει δαπανήσῃ ὁ Γεώργιος Λεβέντης διακοσίας χιλιάδας γρόσια διατεθέντα εἰς ὅπλαρχηγούς καὶ εἰς ἄλλας ὑποθέσεις τῆς Ἑταιρείας: «...Προϊόντος τοῦ χρόνου αἱ ἀνάγκαι τοῦ ἀγῶνος ἠῤῥαυον, ταμεῖον δὲ ἐφορίας δὲν ἐπῆρξεν εἰς Βουκουρεστίον, ἐδαπανοῦσα ἐξ ἰδίου».

Ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης, ὁ Γενικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἀρχῆς, ἀναγνωρίζει τὰς μέχρι τοῦ 1820 σημαντικὰς προσφοράς τοῦ Λεβέντη καὶ τοῦ ἀποστέλλει τὸν Ἰανουάριον 1821 ἐκκτὸν βεβαιω-

τικά γραμμάτια υπογεγραμμένα διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τοῦ «ἐλπίζων Θεοῦ ἐνδοχοῦντος μίαν ἡμέραν νὰ ἀποζημιωθῶμεν».

Εἰς τὸ Βουκουρέστιον ὁ Λεβέντης προστατεύει τὸν Γεωργάκην Ὀλύμπιον καὶ διατηρεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεινον ἐπιτροπὴν τῆς Ἑταιρείας τοὺς Ἑλληνας Ὀπλαρχηγούς, τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς τὴν φρουρὰν τῶν ἡγεμόνων τῆς Μολδοβλαχίας, ἐνῶ διὰ τὰ κινδυνεύοντα μέλη ἢ στελέχη τῆς Φιλικῆς κινεῖται ἀμέσως καὶ δραστηρίως ἐνώπιον πάσης ἀρχῆς ἐπιτυχάνων διὰ καταλλήλων χειρισμῶν τὴν διάσωσίν των.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος Φλέσσας ἢ Παπαφλέσσας ἐσώθη χάρις εἰς τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν δεξιότητι τοῦ Λεβέντη. Τὸ ἐπεισόδιον εἶναι χαρακτηριστικόν: Τῷ 1820 εἰς τὸ Βουκουρέστιον ὁ Λεβέντης πληροφορεῖται ὅτι ὁ Παπαφλέσσας, φιλοτάραχος καὶ ριψοκίνδυνος ὢν, ἔχει προκαλέσει τὰς ὑποφίας τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βλαχίας Ἀλεξάνδρου Σούτσου καὶ συνελήφθη. Σπεύδει πρὸς τὸν ἡγεμόνα διὰ νὰ σώσῃ τὸν Φλέσσαν.

—Συνελήφθη, Ὑψηλότατε, ἕνας πατριώτης μου παπᾶς.

Ἄλλ' ὁ ἡγεμὼν τῆς Βλαχίας ἔχει τὰς πληροφορίες του.

—Ὁ παπᾶς οὗτος, κ. Λεβέντη, εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνος.

Στρέφει ὁ Λεβέντης τὴν ὁμιλίαν ἐπὶ τὸ ἀστειώτερον καὶ ἀπεκρίθη μειδιῶν.

—Τῷ ὄντι εἶναι παπᾶς ἐπικίνδυνος—πολὺ ἐπικίνδυνος διὰ τὰς γυναῖκας, καθότι πολὺ τὰς ἀγαπᾷ, τοῦ ἀρέσουν καὶ τὰς κυνηγεῖ. Εἶναι συμπολίτης μου Πελοποννήσιος, τὸν γνωρίζω καὶ παρα-

καλῶ τὴν Ὑψηλότητά σας ὅπως διατάξῃ τὴν ἀπόλυσίν του καὶ σὰς ὑπόσχομαι ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θέλει ἀπέλθῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Χάρis εἰς τὸν Γεωργίον Λεβέντην ἐσώθη ὁ Παπαφλέσσας, διὰ τὰ σταθῆ τὴν 20ὴν Μαΐου 1825 ἀντίκρου εἰς τὸν Ἰμπραῖμ καὶ τὰ σφοκρίσῃ μετὰ τὴν θυσίαν τοῦ τῷ Μανιάκι τῆς Μεσσηνίας.

Αἱ προσφοραὶ τοῦ Γεωργίου Λεβέντη συνεχιζόνται. Καὶ κατὰ τὴν ἐκρήξιν τῆς ἐπαναστάσεως εὐρίσκεται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ ἐν Μολδοβλαχία ἔθνηκῳ ἀγῶνος.

Ὅταν τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1821 ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης διέβη τὸν Προῦθον ποταμὸν ἐν μέσῳ πλήθους ἐνθουσιῶντος καὶ ἐξώσθη τὸ ξῖφος, ἐπλαισιώθη ἀπὸ τοῦς Ὀπλαρχηγοῦς Γεωργάκη, Ὀδύμπου καὶ Ἰωάννην Φαρμάκη, στενωπότης συνενοήτας τοῦ Γεωργίου Λεβέντη.

Ἐνδοξον ἀλλὰ τραγικὸν ὑπῆρξε τὸ τέλος τοῦ ἐν Μολδοβλαχία ἑλληνικοῦ κινήματος. Τὴν 7ην Ἰουνίου 1821 εἰς τὸ Δραγατσάνιον οἱ εὐγενεῖς σπουδασταὶ τοῦ Ἱεροῦ Λόχου κατέστησαν μάρτυρες μιᾷ ολοκληρωτικῇ θυσίᾳ, διὰ τὰ τοὺς τραγουδήσῃ εἰς τὴν πινδαρικὴν ὁδὴν τοῦ ὁ Κάλβος. Καὶ ἀκολουθοῦν εἰς τὸν χορὸν τῆς ἑλληνικῆς θυσίας ἡ ἐν Σκουλενίῳ ἡρωϊκὴ μάχη καὶ τὸ ὀλοκάτωμα τῆς Μονῆς Σέκου.

Τὸ ἐν Μολδοβλαχίᾳ ἐκράγεν κίνημα συνετρίβη ἀλλ' ἡ προσφορά του πρὸς τὸ ἀγωνιζόμενον γένος ὑπῆρξε πολυσήμαντος καὶ ὠφέλησε τὸν ἐν τῇ κυρίῳς Ἑλλάδι ἀναληφθέντα ἀγῶνα. Διότι ἡ Τουρκία, εὐθὺς ἀμέσως, ἔστειλε μέρος τοῦ στρατοῦ πρὸς κακταστολήν τῆς ἐπαναστάσεως τῶν παραδουναβείων ἡγεμονιῶν καὶ ὑπεχρεώθη νὰ κρατῇ στρατὸν

εἰς Μολδοβλαχίαν. τοῦθ' ὅπερ ἠνόησε τὴν ἐν Πελοποννήσῳ ἐπέκτασιν τοῦ ἔθνικοῦ ἀγῶνος.

Ὁ Καραϊσβακίτης Γεώργιος Λεβέντης ὑπῆρξεν ὁ ἐμπνευστής, ὁ χορηγός, ὁ ἀρχιτέκτων τῆς ἐν Μολδοβλαχίᾳ ἐξεγέρσεως.

Καὶ μετὰ τὴν τραγικὴν συντριβὴν τοῦ ἐν Μολδοβλαχίᾳ ἀγῶνος ὁ Λεβέντης δὲν ἀπογοητεύεται. Εὗρεθεῖς εἰς Τρανσυλβανίαν, ὅπου κατέφυγον λόγι τῶν πολεμικῶν γεγονότων τὰ μέλη τοῦ διπλωματικοῦ Σώματος, δὲν ἔπαυσε νὰ ἐφοδιάζῃ μὲ χρήματα καὶ μὲ ἐνδύματα τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας καὶ προσερχομένους εἰς Ἑλλάδα Ἑλληνας. Καὶ μετέβαλε τὴν οἰκίαν του εἰς Νοσοκομεῖον διὰ τοὺς πληγωμένους ἐκ τῶν Ἱερολοχιτῶν.

Ἡ μέριμνα τοῦ Γεωργίου Λεβέντη θὰ καλύψῃ καὶ τὸ Μεσολόγγι. τῶν α' Εὐλευτέρων Πολιορκημένων. Θὰ ἀποστείλῃ ἀπὸ τὴν Τρανσυλβανίαν εἰς Ἑλλάδα τὸν διακριθέντα διὰ τὰς ἐργασίας του εἰς Μεσολόγγιον περίφημον γεωμέτρην ὀχυρματοποιὸν Κοκκίνην συντηρῶν ὁ Λεβέντης ἐπὶ ἐν ἔτος τὴν μένουσαν ἐν Τρανσυλβανίᾳ οἰκογένειαν Κοκκίνην.

Ἡ διαμνημόνευσις τῶν προσφορῶν τοῦ Λεβέντη θὰ ἐχρειάζετο ἔκτασιν: «...τόσον μόνον δύναμαι νὰ βεβαιώσω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ὅτι τὸ ἰδιαίτερον βαλάντιον τοῦ Λεβέντη ἔθεωρεῖτο γενικὸν δι' ὅλους τοὺς Ἑλληνας ταμεῖον, διότι εἰς ὅσους εἶχεν ἀνάγκην καὶ ἐνεργοῦσαν ὑπὲρ πατρίδος ἐχορηγοῦσα βοηθήματα καὶ χορήματα...».

Τῷ 1845 ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Βασιλέα Ὁθωνα ὑπολογίζει ὁ Λεβέντης ὅτι αἱ ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος προσφοραὶ του ἐγγίζουσιν τὰς 500.000 δραχμάς—

καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε πρόθεσιν νὰ ἀναζητήσῃ τὰ δαπανώμενα ὁ Λεβέντης, δὲν ἐφρόντισε νὰ λαμβάνῃ ἀποδείξεις ὡς ἄλλοι ἐπραττον διὰ τὰς μικρὰς θυσίας των, οὔτε νὰ κρατῇ λεπτομερεῖς λογαριασμοὺς τῶν δαπανωμένων. Καὶ διὰ τὸ ὕψος τῶν προσφορῶν του διαθέτει ἀψευδεῖς μάρτυρας—εἶναι οἱ κορυφαῖοι τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, ὁ Ἰακωβάκης Ρίζος Νερουλός, οἱ Ὑψηλάνται, ὁ Γεώργιος Σταύρου, ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ὁ ὁποῖος εὐρεθεὶς εἰς Τρανσυλβανίαν πολλὰ εἶδε καὶ ἤκουσε περὶ τῶν προσφορῶν τοῦ Λεβέντη.

Εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἀγωνιζομένης πατρίδος ὁ Λεβέντης ἐθυσίασε προσέτι λαμπράν θέσιν εἰς τὴν διπλωματικὴν ὑπηρεσίαν κραταῶς αὐτοκρατορίας—θέσιν προσφέρουσιν αὐτῷ στάδιον εὐρύτερον, ὑψηλότερον καὶ ἐπικερδέστερον. Ἡ αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις ἐπληροφορεῖτο τὴν ἀνάμειξιν τοῦ Λεβέντη εἰς τὴν Φιλικὴν Ἑταιρείαν καὶ ὁ τότε διευθύνων τὸ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργεῖον τῆς Ρωσίας ἔλεγεν: «Ὁ κ. Λεβέντης εἶναι μοναδικὸς διπλωματικὸς ἐπάλληλος διὰ τὰς ἡγεμονίας, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐνεπλάκη εἰς τὴν Ἐπανάστασιν».

Ὁ Λεβέντης παραιτεῖται ἐκ τῆς Ρωσικῆς διπλωματικῆς ὑπηρεσίας καὶ κατέρχεται εἰς τὴν ἐλευθερουμένην πατρίδα. Ἐγκαθίσταται εἰς τὸ Ναύπλιον καὶ ἐκλέγεται πληρεξούσιος Κυβουρίας εἰς τὴν συνεληθούσαν τὸν Ἰούνιον 1832 ἐν Προνιάῃ Ἐθνικὴν Συνέλευσιν.

Τὴν ἰδίαν ἐποχὴν εἰς τὸ Ναύπλιον τοῦ 1833 ὁ Γεώργιος Λεβέντης, ὁ Φιλικός, ὁ Πληρεξούσιος Κυβουρίας νυμφεύεται μίαν ἐκλεκτὴν Ἑλληνίδα, Φαναριώτισσαν, τὴν Παλλοῦ Παπαρρηγοπούλου,

θυγατέρα τοῦ ἐκ Βυτίνης γνωστοῦ Τραπεζίτου τῆς Κωνσταντινουπόλεως Δημητρίου Παπαρρηγοπούλου καὶ ἀδελφῇ τοῦ ἐπιφανοῦς ἐθνικοῦ μας ιστορικοῦ Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου.

Ἡ Ραλλοῦ Παπαρρηγοπούλου-Λεβέντη ἐγεννήθη εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν τῷ 1802—δηλαδή εἰς τοὺς χρόνους τῆς οἰκονομικῆς ἀκμῆς τοῦ Τραπεζίτου πατρὸς τῆς—ἀλλὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1821 εἰς τὰς γνωστὰς σφαγὰς τοῦ Μαχμούτ Σουλτάν ἀντίκρουσε τὸ πτώμα τοῦ πατρὸς τῆς κρεμᾶμενον ἔξω τῆς οἰκίας των. Καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Δημήτριος Παπαρρηγόπουλος ἐθανατώθη μίαν ἐβδομάδα πρὸ τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε'.

Μετὰ τὴν σφαγὴν τοῦ Δημητρίου Παπαρρηγοπούλου ἡ ἀπορρανισθεῖσα οἰκυγενεὶά του κατέφυγεν εἰς τὴν Ὀδυσσὸν καὶ ἐκεῖ ἡ Ραλλοῦ Παπαρρηγοπούλου ἀναλώμασι τοῦ Τσάρου Νικολάου Α' εἰσῆλθον εἰς ἀνώτερα Παρθεναγωγεῖα καὶ ἐλάβεν εὐρυτάτην μόρφωσιν.

Αὐτὴν τὴν ἐκλεκτὴν ἑλληνίδα—τὴν διαθέτουσαν λάμπουσιν ἐθνικὴν ρίζωσιν καὶ λαμπρὰν μόρφωσιν—ἔταξεν ὁ Θεὸς σύζυγον καὶ σύντροφον καὶ συνοδοιπόρον εἰς τὸν ἔντιμον, ἀλλὰ πικρὸν βίον τοῦ Καρακοβουνίτου Γεωργίου Λεβέντη. Ἰδανικὴ καὶ καλλιστέφανος ὑπῆρξεν ἡ συζυγία των. Ἡ Ραλλοῦ χήρα Γεωργίου Λεβέντη ἀπέθανε περὶ τὰ τέλη Μαρτίου 1890—ἀφοῦ παρέμεινε ἐπὶ πολλὰ ἔτη προστάτις πολυμελοῦς οἰκυγενείας ἐκ πέντε υἱῶν καὶ δύο θυγατέρων.

★

Εἰς τὴν ἐλευθερουμένην Ἑλλάδα—αὐτὸς ὁ Καρακοβουνίτης Λεβέντης, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἐκ τῶν

θεμελιωτῶν καὶ οἰκοδόμων τῆς, οὐδέποτε ἐπε-
ζήτησε ὑψηλὰ ἀξιώματα ἢ ἀνταμιψιάς.

Ἡθέλησε νὰ ὑπηρετήσῃ τιμίως καὶ εὐσυνει-
δήτως τὴν ἐλευθερωθεῖσαν πατρίδα—νὰ ὑπηρε-
τήσῃ τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ τίμιον πνεῦμα του, μὲ τὴν
παλλομένην καρδίαν του καὶ μὲ τὰ καθαρὰ ἄξια
χέρια του. Ὁ Νίκος Βέης, ὁ ἀκατάβλητος ἐκεί-
νος ἐρευνητὴς εἰς θέματα βυζαντινῆς καὶ νεωτέρας
ἱστορίας, ἔγραψεν: «Ὁ Γεώργιος Λεβέντης, Ἀρ-
κάς ἀνὴρ, ἀπεράντων τιμωτήτος καὶ φιλοπατρίας,
πολλὰ ἐπραξε καὶ πολλὰ ἐθυσίασε διὰ τὴν Ἀνά-
στασιν τῆς Πατρίδος. Ἀκριβῶς δὲ χάριν αὐτῆς
ἀντετάχθη καὶ εἰς τὸν βασιλεῦς Ὅθωνα καὶ ἐνωρίς
ἐστερήθη τῆς εἰνότητος αὐτοῦ...».

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἀντιβασιλείας δις
προσεφέρθη εἰς τὸν Γεώργιον Λεβέντην θέσις ὑ-
πουργοῦ καὶ ἐπανειλημμένως ὁ ὑπερήφανος καὶ
φιλελεύθερος Καρακοβουνίτης ἀπέκρουσε τὴν προσ-
φοράν. Διὰ τὸν Γεώργιον Λεβέντην ἐν ἀρχῇ ἦτο ἡ
Ἑλλάς—ἡ ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία καὶ ἡ ἐλευθερία
τοῦ λαοῦ.

Καὶ ἡ ἀλήθεια ἀποτελεῖ διὰ τὸν Λεβέντην τὸ
ἀπαραβίαστον ἠθικὸν χρέος του. Ἡ Χαρίκλεια
Λεβέντη τοποθετεῖ δικαίως εἰς ἰδιάζουσαν προ-
βολὴν τὴν ἀπαραβίαστον προσήλωσιν τοῦ πατρὸς
τῆς εἰς τὰς Θερμοπύλας τῆς ἀληθείας: «...Ἀλλ'
ὡς ἀτρόμητος λάτρεῖ καὶ κῆρυξ τῆς ἀλη-
θείας, ἣν δὲν ἐπέκρυπτεν οὐδὲ πρὸς αὐτὸν τὸν
ἀνώτατον ἄρχοντα, δὲν ἐβροάδυνε νὰ στερηθῇ τῆς
εἰνότητος τοῦ Βασιλέως Ὅθωνος, ὅστις σπινεῖδεν
ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ τὸν Λεβέντην,
ὡς ὄργανον ὁσάκις προέκειτο περὶ ὑποθέσεων, ὧν
τὸ ἐθνικὸν ἐλπίδιον ἦτο ἀμφίβολον...».

Ὁ Φιλικὸς Γεώργιος Λεβέντης τοποθετεῖται κατ' ἀρχὴν εἰς διαφόρους διοικητικὰς θέσεις: Τὸν Μάιον 1833 διορίζεται Ἐπαρχος εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Μήλου, τὸν Αὐγούστον 1833 Ἐπαρχος Τήνου, τὸν Ἰούνιον 1838 Διοικητὴς (Νομάρχης) Λακεδαιμόνος. Καὶ τῷ 1840 διορίσθη Διοικητὴς Ἀττικῆς. Ἡ ὑπηρεσία του ἐκρίθη ἄφθογος καὶ ὑποδειγματικὴ καὶ διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος τῆς 15ης Αὐγούστου 1839 ἀπενεμήθη εἰς τὸν Γεώργιον Λεβέντην ὁ Χρυσὸς Σταυρὸς τῶν Ἱπποτῶν.

Ἐπὶ τέλος τὸν Νοέμβριον τοῦ 1841 ὁ Γεώργιος Λεβέντης καλεῖται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν. Κατ' ἀρχὴν διορίζεται Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν Ἡπειρον καὶ τὴν Ἀλβανίαν ἐδρεύων εἰς Πρέβεζαν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπὶ βραχὺν χρόνον διευθύνει τὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει Γενικὸν Προξενεῖον. Τῷ 1844 ὁ Γεώργιος Λεβέντης ἀνακαλεῖται εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τοποθετεῖται Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος εἰς Μολδοβλαχίαν—δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ εὐτυχεστέρα τοποθέτησις. Ὁ Γεώργιος Λεβέντης διαθέτει ἐκεῖ γνωριμίας, ἰσχυροὺς φίλους, ἐνδοξον παρελθόν. Ἡδύνατο νὰ προσφέρῃ ἐξόχους ὑπηρεσίας καὶ νὰ ἀναπτύξῃ τὰ ἐν Μολδοβλαχίᾳ ἐλληνικά συμφέροντα.

Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ φθάσῃ ποτὲ εἰς τὴν νέαν θέσιν του. Οἱ ραδιοῦργοι, οἱ διαβολαῖς, οἱ συκοφάνται καιροφυλακτοῦν καὶ ὁ Γεώργιος Λεβέντης, ὁ ὑπηρετήσας τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἀρετὴν, κατέστη θύμα ἀνιέρου καταδραμῆς.

Ἐναντι τοῦ ἠθικοῦ ὅψους καὶ τῆς ἐθνικῆς προσφορᾶς ἐνὸς Γεωργίου Λεβέντη οἱ οὐτιδανοὶ ραδιοῦργοι ἐξαπέλουν τὴν εὐτέλειαν τῶν διαβολῶν

των. Οί ραδιοῦργοι καὶ οἱ διαβολεῖς εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς—καὶ χθὲς καὶ σήμερα καὶ αὔριον κινῶνται μὲ τὰ σκοτεινὰ προσώπεϊα των καὶ ὑπηρετοῦν τὴν κακότητα τῆς ψυχῆς των καὶ τὴν εὐτέλειαν τῶν ταπεινῶν συμφερόντων των.

Ὁ Γεώργιος Λεβέντης τῷ 1844 εἶναι πλέον πτωχός, στερεῖται καὶ τῶν μέσων συντηρήσεως τῆς πολυμελοῦς οἰκογενείας του. Βαθύτατα πικραμένος θὰ ἀπευθυνθῇ πρὸς τὸν Βασιλέα Ὁθωνα: «... Ἀντὶ δὲ τῶν μεγάλων τοῦτων πολιτικῶν καὶ χρηματικῶν μου θυσιῶν, τῆς αὐταπαρνήσεώς μου αὐτῆς ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τῆς ἀπὸ τῆς εὐτυχοῦς ἀφίξεως εἰς τὴν Ἑλλάδα τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ἀνευ διακοπῆς πιστῆς καὶ διακεκομμένης εἰς διοικητικὰς καὶ ἄλλας θέσεις ὑπηρεσίας μου, δοκιμάζω, ἂν καὶ χωρὶς πρόθεσιν γίνεταί τοῦτο, πρὸ ἐνὸς ἡμίσεος ἔτους τὰς πικρίας ἀπαραισχυματίστου καὶ ἀνεξηγήτου καταδρομῆς... Τὸ Ὑπουργεῖον ἀντὶ τὰ ἐξομαλὴν τινὰ προσκώμματα, κινηθέντα ἀπὸ ἰδιοτελεῖς ραδιοιουρίας, βασισθὲν εἰς ἀνακριβεῖς καὶ ἀνυπόστατους αὐτοὺς εἰπεῖν πληροφορίας ἐπερίπλεξε τὴν ἐπιόθεσιν...».

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ 1845 ὁ Λεβέντης παρμένει ἐκτὸς ὑπηρεσίας. Ἐν δοκιμασίᾳ καὶ θλίψει, βεβαρηνμένος ὑπὸ ἑπταμελοῦς οἰκογενείας καὶ πενόμενος χρημάτων, αὐτὸς ὁ ἀρθένως ἄλλοτε τὸ χρυσίον διαθέσας ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς πηλιγγενεσίας διέρχεται καὶ πορεύεται τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ ἐγκοσμίου βίου του.

Τὴν 24ην Νοεμβρίου 1847 ὁ Γεώργιος Λεβέντης ἀποθνήσκει εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ κηδεύεται δημοσίᾳ δαπάνῃ.

Εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν του εὐρέθησαν μόνον 48 δραχμαί. Καὶ αὐτὸς, ποῦ προσέφερε ὑπὲρ τοῦ ἔθνικοῦ ἀγῶνος χιλιάδας ὀλλανδικῶν φλωρίων, γροσίων, λιρῶν, παρέδιδε εἰς τὰ τέκνα του 48 δραχμάς—τὴν δόξαν τῶν ἔθνικῶν του τίτλων καὶ τὴν πικρίαν τοῦ ἀδίκου διωγμοῦ.

Ὁ Καρακοβουνίτης Γεώργιος Λεβέντης, διὰ τὸν ὅποιον ἀνεγνωρίσθη «ὅτι τὸ ἰδιαίτερον βαλάντιόν του ἐθεωρεῖτο γενικὸν δι' ὅλους τοὺς Ἕλληνας ταμεῖον», ἀποθνήσκων πτωχὸς προσέφερε τὸ δικαίωμα εἰς τὴν Χαρίκλειαν Λεβέντην νὰ γράψῃ τὸν ἐπιτάφιον χαρακτηρισμὸν: «Εἰς-ἤλθεν εἰς τὸν ἀγῶνα πλουσιώτατος καὶ πολυκτημονέστατος, ἐτάφη δὲ ὡς νέος Ἀριστείδης δημοσίῳ δαπάνῃ, καταλιπὼν τοῖς ἐνιτοῦ τέκνοις πολέτιμον μὲν καὶ ἀναφαίετον κληροδότημα τοῦ βίου των τὴν φιλοπατρίαν, τὴν γενναιοδορίαν καὶ τὰς λοιπὰς αὐτοῦ ἀρετάς...».

*

Ἡ Κοινότης Καρακοβουνίου, μὲ τὴν στοχαστικὴν πρωτοβουλίαν της, τιμᾷ κορυφαῖον τέχνην τοῦ τόπου. Καὶ στρεφόμενοι σήμερον πρὸς τὸν κορυφαῖον Φιλικὸν δυνάμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν τὸν λιτόν, ἀλλ' ὑπερήφανον στίχον τοῦ ποιητοῦ:

α—Τέτοιους βγάζει ὁ τόπος μας» θὰ λέμε

α'Ετσι θαναάσιος θᾶναι ὁ ἑπαιτός σου».

Ἡ ὥρα εἶναι ἀληθῶς πολυσήμενος. Εἰς τὸ Καρακοβουῖνι τοῦ 1965 ἐπαναφέρομεν τὸν Γεώργιον Λεβέντην, μὲ τὴν λάμπιν τοῦ ἥθους, μὲ τὸ κάλλος τῶν ἰδεῶν του καὶ μὲ τὴν εὐγένεια τῆς προσφορᾶς του. Καὶ ἀνακαλούμενος ὁ Γεώργι-

ος Λεβέντης δύναται νὰ προβληθῇ ὡς πρότυπον καὶ ὡς διδασκαλία διὰ τοὺς νέους ἀνθρώπους. Διότι ἡ Φιλοπατρία, ἡ γενναιοδωρία καὶ τὸ Φιλελεύθερον ἦθος τοῦ Γεωργίου Λεβέντη εἶναι τὰ αἰώνια ἰδανικὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Κοινότητος Καρακοβουνίου καθολικὴ καὶ εὐρυτάτη ὑπῆρξεν ἡ ἀνταπόκρισις. Προσῆλθον οἱ εὐγενεῖς ξένοι μας καὶ παρίστανται συμμετοχαὶ εἰς τὸν ἑορτασμόν τῆς δόξης τοῦ Λεβέντη μας. Καὶ συνεκεντρώθημεν Καρακοβουνίται ὅλων τῶν γενεῶν διὰ νὰ μνημονεύσωμεν ἐν κατανύξει τὸν Γεώργιον Λεβέντην καὶ διὰ νὰ καταθέσωμεν τὸ ἀντίδωρον τῆς εὐλαβείας μας. Κορυφαῖος εἰς τὸν κύκλον τῶν ξενητευμένων Καρακοβουνιτῶν, ποὺ προσῆλθον διὰ νὰ τιμήσουν τὴν ἑορταστικὴν μας ἐκδήλωσιν, εἶναι ὁ Καθηγητὴς κ. Γεώργιος Θ. Ράμμος, ὁ ὁποῖος προσφέρει εἰς τὸ Καρακοβουνὶ τὴν ἱκανοποίησιν, ὅτι ἓνας σύγχρονος Καρακοβουνίτης διακρίνεται μεταξὺ τῶν κορυφαίων πνευματικῶν ἀνδρῶν τῆς Νέας Ἑλλάδος.

Τὸ τελούμενον ἔθνικόν μνημόσυνον καλύπτουν μὲ τὴν παλαισίαν των εὐγενεῖς ἐκπρόσωποι ὅλων τῶν κλάδων τῆς οἰκογενείας Λεβέντη. Καὶ εἶναι συμβολικὸν τὸ γεγονός, ὅτι ὁ ἐκπροσωπῶν τὰς Ἑνόπλους Ἐθνικὰς Δυνάμεις κατὰ τὸν ἑορτασμόν μας, εἶναι ἀπόγονος τοῦ Φιλικοῦ, εἶναι ὁ Στρατηγὸς Γεώργιος Ἀριστείδου Λεβέντης, Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς Στρατοῦ. Ἡ παρουσία τοῦ Στρατηγοῦ Γεωργίου Λεβέντη εἰς τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἐθνικοῦ μας Στρατοῦ ἐκφράζει τὴν διαπίστωσιν ὅτι αἱ ἔθνικαὶ ὑπηρεσίαι τῆς οἰκογενείας Λεβέντη

συνεχιζόμεναι ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν συνδέονται
 μετὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἐλληνικοῦ βίου.

Ὁ Φίλικος Γεωργίος Λεβέντης ὑπῆρξεν ἄξιος
 αὐτῆς τῆς γῆς, ἣ ὁποία τὸν ἐγέννησε τῷ 1790,
 ὑπῆρξεν ἄξιος τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν ὑπερέ-
 τησε καὶ ὑπῆρξεν ἄξιος τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν
 ἐλάτρευσε.

Τὸ Καρακοβοῦνι, ἡ μικρὰ τοπικὴ πατρίς τοῦ
 κορυφαίου Φίλικου, ἐντολοδόχος τῆς μεγάλης Ἑλ-
 λάδος πανηγυρίζει σήμερον τὴν ἀβασίλευτον δόξαν
 τοῦ Γεωργίου Λεβέντη. Καὶ ὁ χορὸς τῆς εὐλαβείας
 μας δοξάζει τὴν ἀρετὴν του.

Οἱ Καρακοβουνῖται κυκλοῦντες τὸν τάφον
 τοῦ Γεωργίου Λεβέντη δυνάμεθα νὰ τὸν χαί-
 ρετίσωμεν μετὰ τὸν ἐπικὸν στίχον τοῦ Ἀγγέλου
 Σικελιανοῦ:

*Κι ἄλλος τρανιάζει μυστικὰ ὁ Ἑλικώνας ὁ ἱερός,
 τρανιάζει ἀπάνω ὡς κάτω,
 σὰ γῆρα ἀπὸ τὸν τάφο του πηγαίνει κ' ἔρχεται χορὸς
 χαρὰ στὰ λείψανά του.*